

Въ ранна пролѣтъ, когато се пробужда всичко живо, събужда се и таралежътъ и тогава, въ прохладни вечери, се чува въ храститѣ едно леко чупене на клончета, таралежътъ се провира между клонитѣ и сухитѣ листа и бавно излиза на бѣлъ свѣтъ.

Таралежътъ живѣе самотно — мъжкия отдѣлно отъ женския, но винаги леговището на единия е близо до това на другия.

Приготвяване на гнѣздото (леговището) е доста интересно. Таралежътъ избира нѣкое затулено мѣсто въ храститѣ или въ нѣкои коренища. Гнѣздото трѣбва да бжде доста голѣмо и широко. Ако не може да намѣри удобна трапчинка или дупка въ земята, таралежътъ самъ си изкопава такава, съ помощта на здравитѣ си нокти. Такава дупка, обикновено е около 20—30 см. въ земята и има два входа. Единиятъ входъ е обърнатъ на югъ, а другиятъ е въ противна посока. При лошо време, силенъ студъ, вѣтъръ, мразъ, таралежътъ запушва и двата входа съ сѣно или листа, за да се запази отъ духането на студениятъ вѣтъръ. Така изкопаната дупка се разширява отъ вътрешната страна и следъ това се настила съ мека трева и сухи листа, за да му бжде топло.

Интересно е какъ таралежътъ събира сухитѣ листа, за да настила гнѣздото си. Очевидци разказватъ, че за тази целъ таралежътъ се свивалъ на кълбо и се търкалялъ съ нащръкналитѣ бодли по нападалитѣ сухи листа, тѣ се набождали по бодлитѣ и така, натоваренъ съ много листа, се отправялъ за леговището си. Тукъ разтоварялъ наденатитѣ листа отъ гърба си и пакъ се връщалъ за новъ товаръ. По сѣщия начинъ таралежътъ си събиралъ и разни плодове и ги носелъ на малкитѣ си.